

Vol. 34 Coden: KMKMAA ISSN 0355-1628

Toimitus • Redaktion • Office

Pohjantie 3, 8. kerros, FIN-02100 Espoo
puh. 020 729 0520
faksi 020 729 0521
e-mail toimitus@kemia-lehti.fi

Päätoimittaja • Chefredaktör • Editor-in-chief
DI Leena Laitinen 020 729 0522, 040 577 8850
e-mail leena.laitinen@kemia-lehti.fi

Toimittaja • Redaktör • Editor
Päivi Ikonen 0400 139 948
paivi.ikonen@kemia-lehti.fi

Taitto • Layout
K-Systems Contacts Oy
Päivi Kaikkonen 03 714 1614
e-mail taitto@kemia-lehti.fi

Sihteeri • Sekreterare • Secretary
Irja Hagelberg 020 729 0524
e-mail irja.hagelberg@kempulssi.fi

Ilmoitukset • Annonser • Advertisements

e-mail ilmoitukset@kemia-lehti.fi
Myyntipäällikkö • Forsäljningschef • Sales Manager
Arja Sipilä 040 827 9778
e-mail arja.sipila@kemia-lehti.fi

Tilaukset • Prenumerationer • Subscriptions

puh. 020 729 0520, faksi 020 729 0521
e-mail tilaukset@kemia-lehti.fi

Tilaushinnat

Kotimaassa 80 euroa, muut maat 120 euroa
Koululle 40 euroa, www.aikakaus.fi
Prenumerationspris i Finland 80 euro,
övriga länder 120 euro
Subscription price (out of Finland) EUR 120
Irtnumero/Lösnummer/Single copy EUR 10
(special issue 5/2007 EUR 15)

Osoitteenmuutokset

Suomen Kemian Seura
puh. 010 425 6300, faksi 010 425 6309
e-mail toimisto@kemiaanseura.fi

**Kustantaja • Utgivare • Publisher
Kempulssi Oy**

Toimitusjohtaja • Verkst. direktör • Managing Director
Leena Laitinen
Pohjantie 3, 8. kerros
FIN-02100 Espoo
puh. 020 729 0522
e-mail: leena.laitinen@kemia-lehti.fi

Toimitusneuvosto

• Redaktionsråd • Editorial Board

Toimitusjohtaja Saara Hassinen,
Suomen Bioteollisuus FIB
Professori Maarit Karppinen, TKK
Päätoimittaja Leena Laitinen, *Kemia-Kemi*
Akatemiatutkija Jan Lundell, Helsingin yliopisto
Tutkimuskeskuksen johtaja Ilkka Pollari, Kemira Oyj
DI Leif Ramm-Schmidt, Chemitec Consulting Oy
Professori Markku Räsänen, Helsingin yliopisto
Tiedotuspäällikkö Sakari Sohlberg, VTT
Johtaja Heikki Vuonamo, media- ja yhteiskunta-
suhteet, Orion Oyj
Viestintäpäällikkö Merja Vuori, Kemianteollisuus ry

Aikakauslehtien Liiton jäsenlehti

Painos • Upplaga • Printing order 7 050
Forssa 2007
Forssan Kirjapaino
ISO 9002

Mitä olisin halunnut sanoa

Mitä sinulle oikeasti kuuluu, huomaaan miettiväni kuunnellessani kurssitapaamiseen saapuneiden esittelykierrosta, kunkin vuorollaan kertoessa työ- ja perhekuulumisensa. Oletko onnellinen? Täytyivätkö haaveesi? Täytyivätkö omani?

Olo on yllättävän kodikas, vaikka oman vuoron odottaminen kirpaisee mahanpohjassa, kuten aina. Ei minusta puhujaa tullut. Ihanaa tunnistaa tuttuja kasvoja. Vuodet ovat jokaisen kohdalla tehneet tehtävänsä, mutta ulkoiset muutokset tuntuvat sivuseikalta. Tämän porukan kanssa vietimme ison osan nuoruuttamme, vaiheen jolloin kukin parhaansa mukaan koetti rakentaa perustaa omille unelmilleen.

Miten onnistuimme? Monelle on kertynyt sitten viime tapaamisen uusia meriittejä, muutamille onnekkaille lisää lapsiakin. Seuraavalla kerralla saamme kenties kuulla ensimmäisistä lapsenlapsista. Moni on pysynyt nuoruuden liitossaan, mutta paljon on myös meitä eronneita tai elämän muuten ravistelemia. Pettymyksittä ei liene selvinnyt yksikään.

Päälle näkyvän alla on oma sisäinen maailmamme ja kokemuksemme, joita ulkopuoliset voivat vain aavistella. Joukkotapaaminen ei ole sopivin tilaisuus niiden purkamiseen. Kierroksen edetessä mieleeni nousee jostain syystä sähköpostitarina, jolla eräs ystäväni taannoin pelasti kaoottiseksi kääntyneen päiväni.

Tuntemattoman kirjoittajan tarinassa kerrotaan Seattlen olympialaisista, joissa yhdeksän urheilijaa, kaikki fyysisesti tai psyykkisesti vammaisia, seisoivat lähtöviivalla valmiina sadan metrin juoksuun. Lähtölaukaus kajahti ja kisa alkoi. Kaikki eivät juosseet, mutta kaikki halusivat osallistua ja voittaa.

Kilpailijoiden juostessa yksi heistä kaatui, teki muutaman kuperkeikan ja alkoi itkeä. Muut kuulivat hänen itkunsa. He hidastivat ja katsoivat taakseen, pysähtyivät ja palasivat kaatuneen luokse, kaikki kahdeksan. Tyttö, jolla oli Downin syndrooma, istui kaatuneen viereen, halasi tätä ja kysyi: ”Tuntuuko yhtään paremmalta?” Sitten kaikki yhdeksän kävelivät rinnan maaliviivan yli.

Yleisö nousi seisomaan ja osoitti suosiotaan. Suosionosoitukset kestivät pitkään.

Tarina jatkuu pohdinnalla: Ihmiset, jotka olivat todistamassa tapahtumaa, puhuvat siitä vieläkin. Miksi? Koska sisimmässämme tiedämme, ettei voittaminen ole tärkeintä elämässä. Tärkeintä on auttaa toisia – silloinkin, kun se tarkoittaa omien voitonmahdollisuuksien menettämistä.

Vaikka kynttilästä sytytettäisiin tuli toiseen, liekki ei himmene. **Clara Ortegán** sanoin: Kun minusta on tuntunut, etten kestä lähestyvää katastrofia, olet seissyt rinnallani ja vakuuttanut, että kestäen. Olen kestänyt.

Kurssijuhlilla kotiin kävellessäni ajattelen kaikkia heitä, jotka ovat pysyneet rinnallani, kuka lyhyemmän, kuka pidemmän taipaleen matkastani. Heitä, jotka pitivät yhteyttä silloin, kun en itse jaksanut. Heitä, jotka tarjosivat apuaan. Heitä, jotka saivat minut nauramaan, kun luulin melkein kadottaneeni sen taidon. Syyslämpimän iltayön katuvalot valaisevat kulkuani. Olen onnellinen.

Leena Laitinen